

Lesk a bída úspěšných, aneb Agátino připomenutí:

Poznámka: Postavy tohoto příběhu jsou smyšlené, stejně jako obce: Hrobnín, Zlodaňany, Kurenín, ad.

Předehra

Měl pocit, že ho někdo sleduje. Svíravý nepříjemný pocit, který tlačí v žaludku a bičuje všechny nervy. Neúprosně, bez oddechu.

Luboš Trnala už toho měl ve svých pětadvaceti za sebou poměrně dost. Automaty, sázky, karetní hry. Dluhy, rvačky, čórky, drogy. Zatím jim ale nepropadl. Čemu ale propadl úplně, bylo gamblerství. A nejhorší bylo, že dlužil ostřejm hochům.

Bylo již po jedenácté v noci a profukoval ho studený lezavý vítr. Přitáhl si zip bundy až ke krku. Znovu se ohlédl. Ulice zela prázdnotou. Jediné, co přerušilo poklid Nuselského údolí, byl hluk projíždějící tramvaje.

Luboš měl nervy na pochodu. Věděl, že dluží moc a že dluží lidem, s nimiž se nikdy neměl zaplést. „Kampak, vole?“

Do cesty mu vstoupil ramenatý chlápek v kožené bundě s dlouhými mastnými vlasy.

Luboš se mu chtěl vyhnout. Ale nešlo to. Chlápek ho zachytil za bundu a přimáčkl ho ke zdi.

Najednou se objevili další. Bylo jich pět. A nevypadali, že by chtěli jít na kafe.

Pokusil se jim vymanit a utéct. Neměl šanci.

„Tak takhle by to nešlo.“

„Já to všechno zaplatím“, zakňučel.

„No jasně. To teda zaplatíš.“

Šel z nich děs.

Dostal bombu někam do míst, kde měl žaludek. Sunul se k zemi. Začaly dopadat další rány. A kopance. Nevěděl již, jak se krýt. Plazil se po zemi, celý od krve. Ještě jednou se pokusil vstát. Po další ráně již zůstal ležet definitivně. Párkrát ho ještě nakopli.

„Jdeme, tady je už hotovo“, zavelel jeden z nich, ten v kožené bundě.

Luboš Trnala byl sám. Sám v tmavém počmáraném podchodu, kde se povalovaly nedopalky cigaret a různé další odpadky. Nevnímal, co se s ním děje. Jedné mrazivé nepřívětivé noci zkrátka dodýchal.

Jeho tělo našli asi za hodinu dva mladíci, co se po flámu vraceli z hospody.

I. Smrt feťačky

Trocha toho sněhu, co v plískanici napadla, už zřetelně tála, holé stromy se připravovaly na pučení, zima odcházela. Byl to takový ten přechod od čvachtavých šedých dnů ke dnům pestrých květů a všemožných vůní.

V Hrdlostazích konečně začínalo jaro.

Idylickou scénu ovšem narušovalo pohozené ženské tělo, které někdo odtáhl kousek za altánem do křoví u jezírka. Jako by to byla scéna pro obraz dekadentního malíře.

Kačeny si nerušeně pluly po hladině. Jich se to nakonec netýkalo.

Tělo leželo tváří k zemi. Ruce byly rozpažené, blond vlasy působily jako trs uschlé trávy.

Emma Nolerová byla již na místě. Byla značně nevyspalá a rozmrzelá. Její šéf, Roman Tyčka, dělal na jiném případě – a ona má k ruce mladého kluka po škole. Je to jeho první vražda. Je hozený do vody rovnou po hlavě, pomyslela si. Šimon Vlídny si rukou prohrábl blond vlasy na ježka. Byl menší postavy a štíhlý – až skoro vychrtlý. Emma si říkala, zda bledost v jeho obličeji je konstantní, nebo zda pohled na mrtvolu ji ještě zvýraznil.

Není to tak dlouho, kdy byla v jeho kůži. Zvláštní, že už si připadá jak mazák. Holt se jí povedlo s Tyčkou vyřešit jeden komplikovaný případ – a to sebevědomí člověku dodá. Představila si, co by jí asi Tyčka řekl při pohledu na mrtvou:

„Ještě jich asi za život uvidíš hodně. A to tahle je ještě v luxusním balení.“

Obrátila se k Šimonovi. „Jak to snášíte?“
Slabě se na ni usmál, ale bylo znát, že jde o úsměv křečovitý.

„Snažím se.“

„Je to holt něco nového. Většina lidí skutečnou mrtvolu nevidí – a když, tak ne zavražděnou. Ale mohlo to být horší – utopenec nebo jen části těl.“

Odmělčela se.

Tahle mrtvola tu ležela tak maximálně den – přesněji to budou vědět po pitvě. A je ještě pořád zima. V letních parných dnech by byl podobný nález mnohem větším darečkem. Všude by byla hejna much. Emma se sklonila k mrtvole. Všimla si jejích vlnitých blond vlasů i šedozelených očí. Na ruce měla mrtvá rukavice. Mohla být tak sto šedesát centimetrů vysoká, byla celkem štíhlá, s plnými nadry. Musela být pro muže přitažlivá. To ale ještě nebyla celá od krve.

Emmu upoutaly ruce zavražděné. Kdysi si asi píchala – ale stopy po čerstvých vpichách nenašla. Že by odvykající narkomanka?

Policejní fotografové již byli hotoví. Obrátila mrtvou na záda. Příčinu smrti určí podrobně až pitva, ale nemohla přehlédnout větší počet ran v prsou. Vypadalo to na bodná zranění. Zabil ji dealer? Nebo nějaký žárilivce? A nebo...? Emma si zatím nechtěla připouštět, že tu má co do činění se sexuálním maniakem. To by znamenalo, že se kdykoli může objevit nová oběť a že vyšetřovatel bojuje hlavně s časem. Každý krok vedle může znamenat novou mrtvolu. Ovšem na podobné úvahy je zatím času dost. V první řadě bylo třeba zjistit totožnost mrtvé. Doklady u sebe neměla.

Vražedná zbraň nikde. Ještě nechá prohledat okolí. A hlavně jezírko. Nabízelo se, že pachatel odhodil zbraň právě do vody.

Mrtvolu objevil cyklista. Když si chtěl dát v altánu u jezírka svačinu. Na jídlo nebude mít pomyšlení ještě asi pěknou chvíli. Muselo to s ním zatřást. Všiml si, že z křoví něco vyčuhuje. Šel se podívat blíž.

„Co tady asi pohledávala?“, zeptala se Emma spíš pro sebe.

„Vypadá to, že ji zabili tady. Patrně hned támhle u břehu - je tam krve jak...“ Nedořekla, že jak z vola. Uvědomila si, že se to přirovnání nehodí.

„S kým tu asi měla schůzku? Přesný čas smrti nám řekne pitva, ale hádám, že se to muselo stát někdy brzy ráno. A ta mrtvá mi nepřipadá mi jako někdo, kdo se nemůže nabažít ranní procházky.“

Emma se soustředila na to, co má mrtvá na sobě. Vysoké černé lesklé kozačky s výrazným podpatkem, černé síťované punčochy, černou minisukni a černou halenku, pod ní průsvitnou blůzku. Měla tady snad s někým rande? Ale proč proboha tak brzo ráno?

Z úvah ji vytrhl Šimon.

„Třeba se tu měla setkat se svým dealerem. Jestli potřebovala drogy...“

„To není špatný nápad“, poznamenala Emma. „Ale jde o to, jestli ještě něco brala – a kdyžtak, co. Ty vpichy, co má na ruce, vypadají už starší. No, počkáme co najdou na patologii. Teď ale musíme zjistit, o koho vůbec jde. Nejhorší je mít mrtvolu beze jména.“

II. Motivů jako much

Pitevní zpráva poukazovala na osm bodných ran do horní poloviny dívčina těla. Tři zasáhly životně důležité orgány včetně srdce a byly smrtelné. Útok byl veden silou a byl velmi razantní. Oběť ho neměla šanci přežít. Zemřela někdy mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní.

Užívala pervitin. V poslední době ale šňupala kokain. Nebyla znásilněna, ani neměla před smrtí sex. Zato se zjistilo, že již rodila. Netrpěla žádnou vážnou nemocí. V době vraždy nebyla pod vlivem návykových a psychotropních látek.

Emma se zděsila. Musí co nejdříve zjistit, o koho se jedná. Jestli má ta žena dítě, je možná někde samotné bez dozoru a bez potravy. Jak to, že ji nikdo nepohřešuje? Žila snad sama?

Tvář mrtvé šla do novin – její fotografie se objevila také v pátrací relaci v televizi. Bulvár měl zně. Totožnost ženy prozradil po odvysílání reportáže muž, který jí pronajímal byt.

Marta Birnerová, 23 let, vyučená prodavačka. Někdy pracovala v místním květinářství – ale asi jenom půl roku. Pak s prací sekla a od té doby byla nezaměstnaná. Bydlela v pronajatém bytě asi půl hodiny chůze od místa činu. Platila nájem osm a půl tisíce korun měsíčně. Kde na to brala?

Její přes rok stará dcerka je v ústavní péči, ale chtěli by ji adaptovat manželé Daňhelovi. Žena s tím zpočátku souhlasila, v poslední době si to prý rozmyslela. Museli počítat s tím, že se matka kdykoli

může o dítě přihlásit, bude-li „jevit zájem“ a splní-li určitá kritéria, jako že bude mít kde bydlet například.

Šimon věděl, že existují různé „ligy práv“ či jak si říkají, které loví klienty právě mezi lidmi, jako je Birnerová. Nemohl si pomoci. Jakkoli ho pohled na bezvládné tělo pobouřil, nedokáže s obětí soucítit. Narkomanka, chlapy asi střídala, kdo ví, zda se neživila prostitucí. Své dceři mohla připravit peklo. Trochu ji v jeho očích omlouvalo, když zjistili, že sama vyrostla v „děcáku“. Nikoho za sebou neměla. Uvědomoval si, že tohle není ten nejlepší start do života.

Šimon chodil dva roky se Šárkou Názlovou. Menší plnoštíhlou blondýnkou s modrýma očima. Studuje třetím rokem ekonomku. Bude z ní bakalářka. Kromě školy si přivydělává prodejem mobilů. Šimon zauvažoval, kam se vlastně jejich vztah ubírá. Půl roku už mají společný pronajatý byt, který platí. Chtějí takto spolu zůstat do konce života? Šimon neví. Ta mrtvá tady mu něčím Šárku připomíná. Otřese se.

Půl roku v jednom bytě – a už mu připadá, jako by tam žil s cizinkou. S někým, koho občas mívá a s kým prohodí pár slov. Buď nemá čas jeden, nebo druhý. Večer se Šárka ještě často chodí bavit na různé studentské večírky. Šimon si to umí představit. Alkohol, sprostárný, morálka stranou. Šimon si nedělá iluze. Je si skoro jistý, že už mu Šárka párkrát zahrula.

Čisté svědomí ale nemá ani on sám. Trvalo to jenom chvíli, vlastně šlo o tři týdny, během nichž měl něco s jednou vdanou holkou, bývalou spolužačkou. Po třídním srazu ji doprovodil domů. Její manžel byl zrovna na služební cestě. Alkohol, hudba. Pozvala ho nahoru.

Nechce už na to myslet.

Byl tehdy naštvaný. Šárka dvě noci před tím přišla domů až k ránu. A jediné, co mu řekla, že se občas potřebuje pobavit.

Má tohle vůbec cenu?

A koho si při téhle práci jako najde? Vždyť to vidí. Vyšetřování celý den. Terén, papírování. Večer se unaveně svalí doma do postele a chce klid. A do toho nevybouřená Šárka. Bakalářskou práci buď postahuje různě z netu, nebo si zaplatí, aby ji někdo pro ni napsal. Když jde na zkoušku, vždy hlavně dbá na to, aby sukně byla proklatě krátká a výstřih adekvátně hluboký.

Šimona až vyděsí pomyšlení, co by říkal tomu, kdyby tu před ním místo Marty ležela Šárka? Podobné úvahy si vzápětí zakáže.

Pokusí se myšlenky na Šárku vyhnat z hlavy.

Ireně Žárecové bylo devatenáct. Měřila jen kolem 160 centimetrů. Nebyla ani vyzáblá, ani obézní, ani vychrtlina, ani sexbomba s velkými ňadry. Měla je tvarovaná tak akorát. Její hlavu zdobily tmavě hnědé vlnité vlasy a z trojúhelníkovitého obličejce se na svět dívala dvě třpytivé studánky. Její modré oči – to bylo možná to první, co na ni jejího přítele, Gabriela Lárského, vytáhleho špinavého blondáka s šedivýma očima, zaujalo.

Gabriel byl o tři roky starší než ona a živil se jako osobní řidič. Řidič Ivana Rolise, pěkného mizery.

Irena zatím v sobě zpracovávala televizní zprávy, kde ukázaly tvář neznámé zavražděné dívky. Prý žádají veřejnost o pomoc při její identifikaci.

Hm, identifikovat by ji mohla. Poznala ji hned, i když by si uměla představit lepší fotografii. Tady nevypadala zrovna přitažlivě, ušklíbla se.

Marta Birnerová je mrtvá. Cítila, jak její tělo zaplavil nezvykle příjemný pocit. Ta mrcha to má za sebou. Pocítila úlevu.

Když se však ve dveřích objevil Gabriel, byla veškerá dobrá nálada ta tam.

Otočila se k němu. Strnulá, odměřená, zatvrzelá.

„Myslela jsem, žes to pochopil.“

„Hele, Irí, promluvme si o tom. Chápu, jak ti asi je...“

„Jo tak ty chápeš?“, konstatovala ironicky.

„Jestli je to tím, že makám pro Rolise...“

„Dělej si, pro koho chceš“, změnila tón hlasu. Tohle řekla unaveně, rezignovaně – a pro Gabriela to byl mnohem horší tón, než ten ironický, který zazněl před chvílí. V tomhle chyběly už jakékoli emoce. Tohle byl jednoduše konec.

Pokusil se ji chytit za ruku. Ucukla.

Ona to fakt myslí vážně, nemohl uvěřit Gabriel.

Takhle to prostě dopadnout nesmělo. Tohle si nepřipouštěl. Takovýhle scénář je naprosto nepřijatelný. Zoufale hledal nějaký záchytný bod. Ten byl ale v nedohlednu.

„Prostě se sbal a vypadni. Je konec. Stačí to? Jsem vážně unavená. Smiř se s tím. Jsou věci, kerý se vrátit nedaj.“

Chtěl protestovat, ale už se nezmohl ani na slovo.

Richard Daňhel byl statný chlapík, i když mu táhlo na padesátku. Vlasy měl mírně prošedivělé, tvář dohladka oholenou. Pracoval jako taxikář. Manželka byla o něco málo mladší, dříve pracovala jako švadlena. Nyní však zaměstnání neměla. Přesto se jednalo o vcelku zajištěný pár, dítěti by zde po hmotné stránce nic nechybělo a zvláště paní domu dávala jasně najevo, že ani po té citové.

Všiml si, jak jeho ženě Haně planou oči. Tak nějak zvláště.

„Víš, co bylo ve zprávách?“

Jak to asi může vědět, když jezdil s taxíkem.

„Copak, blíž se na nás meteorit?“ zkusil zažertovat.

Náladu na vtipy přitom neměl ani v nejmenším. Již si zvykl na to, že mají dcerku. Sice ne vlastní, ale to nevadilo. Vůbec. Byl blahem bez sebe, že mají doma prcka. Že ji uvidí vyrůstat, že jí bude oporou. Bude to jeho holčička.

Jistě, věděli, že matka jaksi existuje. Feťačka, co nemá kde bydlet. Otec dítěte nikde nefiguruje – a jiní příbuzní nejsou ve hře.

To vypadalo ideálně. Vůbec se o děcko nezajímala.

A najednou je z ní přes noc zodpovědná matka? Prý dítě má právo na matku. Dostalo víc. Dostalo šanci na oba rodiče, milující rodiče.

Ta stvůra se ho zřekla. Co to je za matku? Narkomanka, nezaměstnaná, kdo ví, z čeho má peníze. A ty mít jednoduše musela. Najednou si platila byt a u zadku měla úlisné právníky, kteří se tvářili jako poslední svatí.

Myslel vůbec někdo na tu maličkou? Na Kristýnku?

„Je mrtvá“, zašeptala Hanka.

„Kdo?“ vyděsil se Richard a cítil, jak divoce mu tluče srdce. „Snad ne...“

„Ne, Krista je v pořádku“, uhádla Hana myšlenkové pochody svého muže.

Viditelně si oddechl.

„Tohle mi nedělej, sakra.“

Ale nezlobil se. Naopak se na svou ženu usmál.

„Tak kdo je mrtvej? Britská královna nebo Iveta Bartošová?“

„Marta.“

Úsměv mu vymizel z tváře. Pátravě se na ženu zadíval.

„Birnerová?“

Přikývla.

Objal ji a přitiskl k sobě.

„Nakonec ještě všechno dobře dopadne“, políbil svou ženu na čelo.

Jak ráda by této větě věřila. Měla radost, velkou. Hlavní překážka je pryč. Nadobro. Zároveň si ale uvědomovala, že se rozjede pátrání. Že oni budou pochopitelně podezřelí. A že stačí tak málo, a jejich sen se rozplyne.

To se nesmí stát. Ne teď, když jsou oba již tak blízko.

Lenka Morozová pracuje v jednom pražském Klokánku. Asi sto sedmdesát metrů vysoká brunetka s podmanivýma hnědýma očima. Táhne jí na pětatřicet let. Vždy je pečlivě upravena. Na vzhledu si zakládá. Obléká se i líčí vkusně – přesto jí to sluší. Muži se za ní sice otočí, ale problém je, že Lenka nebere zdaleka všechno. Má vystudovanou sociální práci – a ještě si dodělává psychologii.

K dětem jí to táhlo snad od mala. Možná to má i jako únik před svou rodinou. Otec je alkoholik a násilník. Matka se jeden čas psychicky zhroutila – a teď spolu žijí v malém přízemním bytě. Její o dvanáct let starší sestra má dvě děti – kluka a holku - a je dvakrát rozvedená. Zrovna před týdnem se Lenka dozvěděla, že od ní odešel i její nový přítel.

Všechny jen, aby utěšovala. A kdo utěší ji?

Chvíli chodila s jedním trenérem fitka. Měl postavu, která ji přitahovala – no bohužel kde příroda přidala na těle, ubrala na duchu. Chvíli chodila s jedním klukem ze zásahovky. Ten byl i docela bystřej, ale zase mu byla naprosto cizí věrnost.

Ted' to zkoušela s jedním psychoterapeutem. Dbal o svou postavu i byl celkem vzdělaný a zábavný. Jediným jeho nedostatkem bylo, že byl poněkud ženatý.

Lence se přitom hnusilo chodit se zadaným – nadto, když má dvě děti. Když ale není kde brát – a Kryštof ji přitahoval.

Současně jí docházelo, že budoucnost to nemá. Až příliš na něm viděla, že rodinu opustit nehodlá – a jen se snaží získat nějaký ten bonus, který doma postrádá. Lenka ale nehodlá být doplňkovým zbožím. Takže zase nic.

Kromě toho začíná mít pocit, že je vyhořelá. Há dvě ó, tedy Vodičková, se sice za Klokánky brala – ale často šla proti všem. Lenka sice věděla, že jiného právníka jejich kvalit Fond ohrožených dětí nemá, ale v řadě věcí s ní nesouhlasila. Že si nabere děti, které potom nezvládá. Že si přizpůsobuje právo, jak se jí hodí. Že vždy musí být po jejím a nikdo vedle ní nevyroste. Nemůže.

No jo – ale byla možná jediná, kdo uměl čelit té smečce v čele s Macelou, Drábkem – a později Marksovou.

Klokánky jsou před svým koncem – a to si nezaslouží. Jen proto, aby si někdo nahrabal z pěstounské péče.

Je to hnus. Přitom tety se tu o děti starají za pár šupů. A jaký má koneckonců plat Lenka? Na to, jaké má vzdělání a na to, že je šéfkou?

Jenom kvůli dětem přistoupila na to, že vstoupí do komunální politika. Oslovilo ji ANO, které zkrátka hledalo „důvěryhodné“ tváře.

Řekla si, že v politice snad Klokánku trochu pomůže. Jde jí o těch dvacet dětí, z nichž některé zná už několik let. Jsou tam sourozenci, jejichž rodiče jsou různě na drogách a po vězeních, aby se pak vždy dali dohromady a zplodili další dítě. Přitom o ty tady se nezajímají. A jiné jejich děti jsou ještě v dalších zařízeních.

Lenku bodá u srdce, když vidí pětiletou zneužívanou holčičku, která se celý den neusměje a občas mluví o sebevraždě jako jiné holčičky o své panence.

Pak tu mají i malé děti. Batolata. Většinou jsou psychicky poznamenané už od nejtítlejšího věku. Zvláště, jsou-li to romské děti či mulátka, jak jim Lenka říká, nikdo je nechce.

Mnohé mají výrazné výchovné problémy. Děti sem chodí zanedbané, a to po intelektuální i hygienické stránce.

Kolikrát tu už měli vši?

Starají se tu o děti, které jejich nejbližší zničili už v útlém věku. Pomočují se, sebepoškozují, nemají základní návyky. Oni je tu vypiplaní – a co s nimi potom je? Dojde na takzvané sanování rodiny, tedy aby děti byli hlavně s matkou, ať je jakákoli. Třeba ať střídá chlapy, kteří pak dítě mlátí či zneužijí. Děs. Jistě, Lenka ví, že si řada dětí též vymýšlí. Kolikrát už zažila dívku ve věku dvanáct až šestnáct let, která nahlásila, že ji někdo zneužil? Přítel matky, dědeček, strýc, otec... a pak se ukázalo, že se jen chtěla za něco pomstít. Nechtěla by být v kůži muže, který je obviněn ze zneužívání nezletilé. Vyšetřování, ponížení, pohrdání na pracovišti, častá ztráta zaměstnání – ochladnutí ze strany přátel. Neustálý tlak okolí. Ne, tohle nikomu nezáviděla. A stačí tak málo.

Proč jsem jenom lezla do té politiky?, pomyslí si. Slizouni mě chtějí do postele, a když nedostanou, div mě netrhnou mezi dveřma. Už o mě ani pohledem nezavadí, jako bych nebyla. Ženyty chlapi mi píšou esersky, jak jsem rajcovní a jak mi to sluší. Prostě si chtějí povyrazit. Vážení občané. Tak jistě. Ženská, se kterou jsem dřív pracovně dobře vycházela, se na mě náhle kouká jako na obtížný hmyz. Asi že ona je z TOP a já jako z ANO. Přitom mě jde jen o děti v Klokánku. A ANO holt přispívá.

Tuhle se na mě sesypali i spolustraníci. Jen že jsem v otázce nějakého mostu hlasovala pro jeho opravu a zachování a nepříhrála tak někomu tučnou zakázku. Mají mě za přítěž. Nejsem poslušná. Ale ve které straně je to jinak? Asi nemám svých starostí dost.

Kam jsem to jenom vlezla? Prý jestli mám Klokánek jako koníčka? Živí mě to. Dřív od nevidím do nevidím, a pak mi dají žebračenku. Ta, co se mě ptala, je zvyklá na luxus a desetitisíce točů jako já desetikoruny.

Ne, tohle jsem zapotřebí neměla. A ještě po mně budou chtít peníze, místo aby mi platili. Takže jedni mi budou nadávat, že jsem si šla do politiky nahrabat – a druzí mnou budou pohrdat, že jsem socka. Byla unavená. Vyčerpaná.

